

Jur., volgens KOHL echter wèl. Uit de beschrijving is mij de soort niet duidelijk geworden.

M. gallicus Kohl (= *ater* Lep.?) Frankrijk, Zwitserland.

Radiaalcel ongeveer zoo groot als de 2e cubitaalcel (bij al onze soorten grooter).

M. postumus Bisschop (Arch. f. Natg. 87. Abt. A. Heft 10, 1921).

Zwart, basis van het achterlijf rood. Naast een aantal andere kenmerken dadelijk te herkennen aan de bleekgele voorzijde van het eerste sprietlid.

Duitschland (Berlijn, Königswusterhausen).

Tot slot dank ik de verschillende entomologen, in het bijzonder de heeren Rev. F. D. MORICE in Woking en B. E. BOUWMAN te Bilthoven, voor de bereidwilligheid, waarmee zij hun materiaal tot mijn beschikking stelden.

Gaarne zal ik materiaal van Hymenoptera aculeata uit ons land of aangrenzende gebieden determineeren, en houd mij voor toezending van collecties, liefst na voorafgaand bericht, ten zeerste aanbevolen.

Den Haag, April 1926.

J. V. D. VECHT.

Celsiusstraat 154.

Acarologische Aanteekeningen LXXXII.

Pergamasus-crassipes-groep. In het genus *Pergamasus* zijn eenige soorten, die men, zelfs met kleine vergrotingen, voor *crassipes* L. 1758 aanziet. Het blijkt, dat er meer soorten tot die „groep” behooren, dan in BERLESE's Monografia del genere *Gamasus* (in: Redia, v. 3. n. 1. 1906. p. 66-304) vermeld zijn. Hieronder volgt de diagnose van eene nieuwe soort.

***Pergamasus corporaali* nov. spec.,** tevens **Faunae nov. spec.** ♀. Lengte van het idiosoma 1275 μ ; grootste breedte 793 μ . Epistoom 5-tandig. Tritosternum minstens 3 \times langer dan proximaal breed. De hoek, waarin de scuta metasternalia passen, meet 110°. De metasternalia en het genitale zien er uit, zooals BERLESE l. c. t. 16. f. 2 en 12 van *Eugamasus magnus* afbeeldt, maar zij zijn breder. Het endogynium ziet er ongeveer uit, zooals BERLESE l. c. t. 18. f. 13 van *Pergamasus theseus alpinus* weergeeft, maar

die twee ringen, die BERLESE l. c. p. 80 „orifizii delle ghiandole” noemt, blijken hier chitineuze blazen te zijn, waarvan de oppervlakte van een fraai netwerk voorzien is. Het scutum ventrale draagt slechts 10 paar borstels (*P. mediocris* BERLESE 14.). – In een molnest, bij het Naardermeer, 16 Febr. 1926.

Cyrtolaelaps mucronatus (G. & R. Can.). Type van het genus *Cyrtolaelaps* BERLESE 1887. **Faunae nov. spec.** Aan de beschrijving, door BERLESE in zijn *Acar. Myr. Scorp. Ital. fasc. 44. n. 5.* gegeven, kan ik nog het volgende toevoegen en verbeteren, ♀. 1240 μ lang; grootste breedte, op $\frac{2}{3}$ der lengte, 820 μ . Eivormig, punt naar voren. Zoowel boven coxae I, als boven coxae II, zijn „schouders”. Vertikaalharen zeer kort, kegelvormig, dicht bij elkander dan BERLESE l. c. teekent. Er zijn nog 2 setae scapulares aanwezig en 4 setae op het scutum opisthosomaticum (in plaats van 2). Tritosternum $2\frac{1}{2}$ \times langer dan proximaal breed. Het scutum „sternale” is een sterno-metasternale: het draagt 4 paar borsteltjes. Het scutum genitale heeft vooraan een halfcirkelvormige, hyaline membraan, die den konkaven achterrand van het scutum sterno-metasternale raakt; het draagt 2 borstels. Achter het scutum genitale eene dwarsrij van 4 scuta intermedia. Het scutum ventro-anale is hartvormig, vóór het anaalgedeelte niet zóó ingesnoerd, als door BERLESE geteekend is; het draagt 7 paar borsteltjes + de 3 circumanale. Er zijn twee lange peritremataalschildjes, die bij de voorste „schouders” met het podosomatale rugschild samenhangen. De vork van den palptarsus is 2-tandig, zooals bij de *Laelaptidae*. De klauwen van tars I zijn niet sessiel; er is een duidelijke carunkel aanwezig.

Ik stel voor, het genus *Haemogamasus* BERL. 1889 in eene Familie **Haemogamasidae** te plaatsen. En wel om de volgende redenen. Ik heb reeds in mijn *Acariden* (in *Flora en Fauna der Zuiderzee*, 1922, p. 364, noot, en p. 367, noot) erop gewezen, dat het genoemde genus tot de *Laelaptidae*, sensu lato, moet gerekend worden. Vergelijkt men nu de Protonymphae van deze Familie met elkander, dan ziet men, dat die van *Haemogamasus* geheel door één rugschild gedekt zijn.

Bij de eigenlijke **Laelaptidae** bezitten de Protonymphae een podosomataalschild, een pygidiaalschild, en, tusschen die twee, zes intermediaire schildjes. Althans, dezen toestand vindt men bij het genus *Laelaps* C. L. KOCH 1836 (type *Laelaps agilis* C. L. KOCH 1836), bij *Hypoaspis stabularis* C. L. KOCH (of *H. krameri* G. & R. CAN., type van het genus *Hypoaspis* CAN. 1885, dat óók heeft, is mij onbekend), èn bij het genus *Liponyssus* KLTI. 1858, type *Dermanyssus setosus* KLTI., althans bij de soorten *chelophorus* OUDMS., *cyclaspis* OUDMS., *javensis* OUDMS., *lepidopectis* KLTI., *lobatus* KLTI., *musculi* C. L. KOCH, *pipistrelli* OUDMS., *rhinotophi* OUDMS., en *saurarum* OUDMS. — De drie genera vormen dus samen ééne groep. — Hiermede geef ik dus tevens te kennen, dat ik het genus *Liponyssus* van de *Dermanyssidae* overbreng naar de *Laelaptidae*, met wie het ook de schaarvormige mandibula gemeen heeft.

Bij de **Dermanyssidae** hebben de Protonymphae een podosomataal schild, en 8 zeer kleine (symmetrisch 4 aan 4 geplaatste) schildjes; een pygidiaalschild ontbreekt. Bovendien zijn de mandibels niet schaar-, maar naaldvormig.

Bij de **Spinturnicidae** hebben de Protonymphae een podosomataal en een pygidiaal-schild, geen intermediaire schildjes; de beide schildjes zijn slechts door een smallen dwarsband van weeke huid gescheiden.

Lasioseius subglabra (Oudms.). 1 Nph. II, bij den met mos begroeiden waterval van de Rojana-beek in het Witoscha-gebergte; 1500 M.; bij Sophia, Bulgarije. Mij door den heer KARL VIETS, Bremen gezonden.

Genus Neophyllobius Berl. 1886. Daar ik BERLESE's Acari dannosi alle piante coltivate niet bezit, ga ik af op de diagnose in zijn Acari, Myr. Scorp. Ital. fasc. 34. n. 4. Aan de aldaar te vinden diagnose kan ik het volgende toevoegen en verbeteren.

De palpi zijn niet altijd „graciles”. Bij de hier beneden volgende nieuwe soort zijn zij even dik als bij *Tetranychus telarius* L. Hun „articulus postremus” is bij de nieuwe soort bijna 4 maal dunner dan de tibia palpi, zoodat de tarsus wèl „tentaculiformis” kan genoemd worden. „Ambulacrum pilis rectis subsimplicibus”: van de 4 dorsale pili zijn 2 kort en 2 lang (tastharen); de 2 ventrale zijn gespleten,

gevorkt. Het empodium, niet door BERLESE vermeld, noch afgebeeld, is kort en dik en draagt aan zijn onderkant 2 rijen van 4 haartjes, die in een driehoekig hechtlapje eindigen.

Neophyllobius vanderwieli nov. spec., tevens **Faunae nov. spec.** Nympha? ♀? Lang 240 μ ; breed 157 μ ; elliptisch met golvenden rand; roodachtig (spiritus-preparaat). Aan beide zijden twee elkander rakende oogen; het voorste oog bijna half zoo klein als het achterste. Rugborstels 13 paren; degene boven coxae III het langst; degene naast de dorso-terminale cloaca het kortst; alle andere ongeveer even lang; alle borstels dik, wrattig; de wratten loopen als ribben langs den borstel naar beneden. Buikzijde met 10 paar gladde borstels; op de coxae resp. 3, 1, 2, 2 borstels; verder 1 paar tusschen coxae III, en 1 paar tusschen coxae IV. Palpen kort en dik; tarsus palpi, ventraal gezien, als een aanhangsel van tibia palpi. De spaarzame borstels der pooten zijn als die van den rug gebouwd; de langste borstel bevindt zich op genu III; deze borstel is iets langer dan femur IV. Zie verder hierboven. — In molnest, bij het Naardermeer; 16. II. 1926.

Belaustium bulgariense nov. spec. Nympha I. Lang 524 μ ; breed, aan de schouders, 335 μ ; kleur? spiritus-exemplaar zwak okerkleurig. Pooten korter dan het idiosoma, dik. Idiosoma en pooten spaarzaam behaard; haren van het idiosoma schijnbaar glad; bij sterkere vergrooing is het, alsof zij toch iets behaard zijn; met immersie bezien, blijkt het, dat langs het haar twee zeer smalle, getande membranen loopen, waardoor de haren dus „geveerd” lijken. Haren aan de pooten glad, behalve de haartjes aan de onderzijde der tarsi, die eenigszins kamvormig zijn. Twee paar pseudostigmata, ieder met een lang, ragdun, glad pseudost. orgaan. Tusschen die twee paar pseudostigmata loopt een rudiment van eene crista; van areae sensilligeræ geen spoor! Ter weerszijden, ongeveer op de hoogte van het achterste paar pseudostigmata 1 oog. Daarachter een onbehaard plaatje, dat vermoedelijk met het tracheeënstelsel in verband staat, hoewel ik het niet kon constateeren. (Zie ook Arch. Naturg. v. 79. A. 10. p. 5. t. 12. f. 29). Palpi kort en dik. Tarsus palpi bijna kogelrond, maar hobbelig van oppervlak, reikt niet voorbij de punt van den „klauw”

der tibia palpi, welke klauw ventraal een stomp tandje vertoont. Aan elken tarsus der pooten 2 klauwen; geen spoor van een pulvillum (empodium). Geen spoor van eene genitaalopening. Anus klein, ter weerszijden met 3 haartjes op den rand. — Rilo-gebergte; 2500 M.; Maritza Meer, Bulgarije; 1 ex., mij gezonden door den heer KARL VIETS - Bremen.

Anoetus tienhoveni nov. spec. Aldus genoemd op verzoek van de entomologische subcommissie voor het Naardermeer-onderzoek, naar Mr. P. G. VAN TIENHOVEN, Thesaurier der Vereening tot Behoud van Natuurmonumenten, die er veel toe bijgedragen heeft, het entomologisch onderzoek van het Naardermeer te bevorderen en te vergemakkelijken.

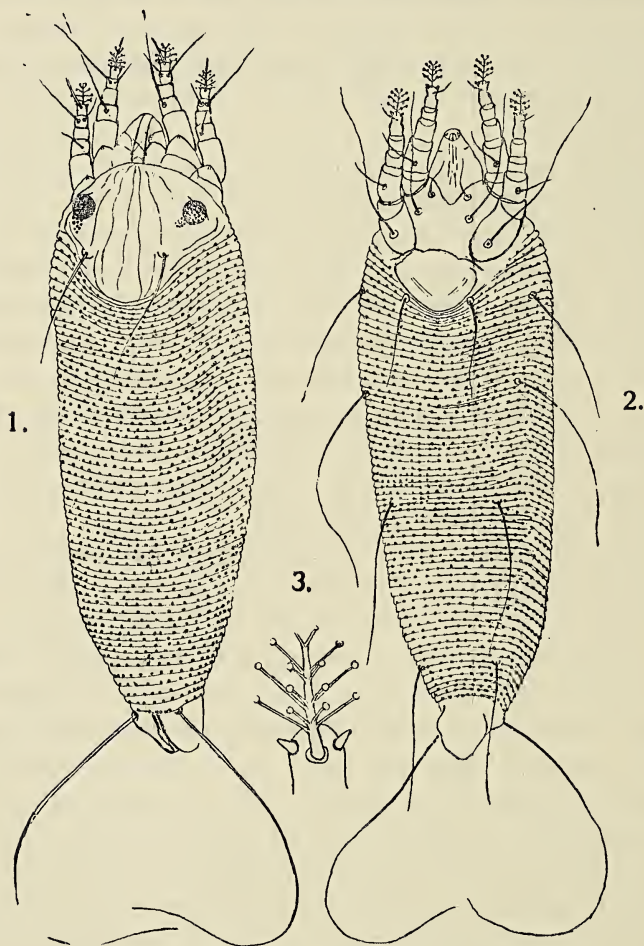
Nymphall hypopus. Naast verwant aan *Anoetus spinitarsus* OUDMS. 1917 van Zuid-Amerika. (Zie Ent. Ber. v. 4. n. 96. p. 392). Setae humerales internae lancetvormig; met immersie gezien, vertoonen zij eene dikke middelnerf en fijngezaagde, hyaline randen, doen dus aan een *Bromelia*-blad denken. Setae dorsales anteriores internae zeer kort, knotsvormig. Setae dorsales posteriores internae langer dan de set. hum. int. en schijnbaar eender gebouwd; met immersie gezien, missen zij echter hunne interne bladheft. — In nest van *Talpa europaea*, Naardermeer, 9. II. 1926. Type (1 ex.) in Museum Natura Artis Magistra, Amsterdam.

Naar aanleiding van mijne mededeelingen omtrent **Eriophyes oculatus**, zie Ent. Ber. v. 7. n. 146. p. 27, ontving ik van Prof. Dr. A. NALEPA uit Baden bij Weenen, d.d. 8. I. 1926 een schrijven, waarin Z.E. zijn twijfel uitdrukt over mijne determinatie, als zoude het door mij gevonden diertje een echte *Eriophyes* zijn. Zijn schrijven was begeleid door eene teekening, een poot van *Eriophyes* voorstellend, waarbij het lid, dat ik gewoon ben, „genu” te noemen, met „patella” aangeduid is; verder is de tarsus hier eenledig voorgesteld, en wordt de „Fiederklaue” het „6e lid” genoemd met het epitheton „praetarsus”. Ook is het knopvormig eindigend (reuk-?) haar geteekend met de benaming „Kralle”. Naast de teekening is geschreven: „Nicht an die Kralle, die unbeweglich ist, setzt sich der flexor praetarsi an, sondern an die Fiederklaue (Fiederborste).”

Bij dezen zin zoude ik de vraag willen stellen: Wat

zou een Insekt (sensu latissimo) aan een onbewegelijken klauw hebben? Ik geloof verder gaarne, dat de „Fiederklauw” door een „flexor praetarsi” kan bewogen worden. Alleen zou ik de spier, die dat doet, liever *musculus flexor empodii* noemen, aangezien die „Fiederklauw” tusschen de twee door mij ontdekte echte klauwtjes gelegen is, en m.i. een pulvillum, een empodium is.

Prof. NALEPA was verder zoo vriendelijk, mij een buisje toe te zenden met eenige honderden exemplaren van *Eriophyes*

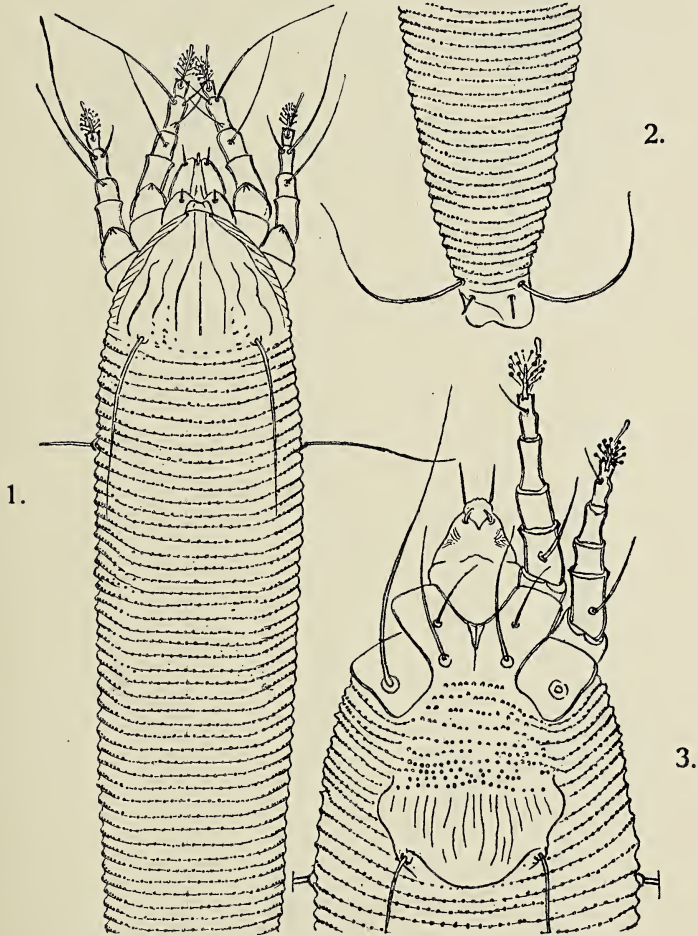
9 Sept. 1925.

Eriophyes oculatus OUDMS. 1925, in humus. 25 Aug. 1925 Arnhem.

Fig. 1 \times 420. — Fig. 2 \times 420. — Fig. 3 \times 2550.

drabae var. *camelinae*, „zu vergleichenden Studien“. Van dat aanbod heb ik gebruik gemaakt, en een der grootste individuen uitgezocht, daarnaar teekeningen vervaardigd en die vervolgens met eene menigte andere individuen vergeleken. Ik heb die teekeningen vervaardigd zonder naar eenige andere afbeelding van *Eriophyidae* om te zien, en wel met opzet, om niet door teekeningen van anderen beïnvloed te worden.

Een echten praetarsus, een lid, dat aan zijn distaal einde zoo-wel een of meer klauwen, als een empodium draagt, zag ik niet.

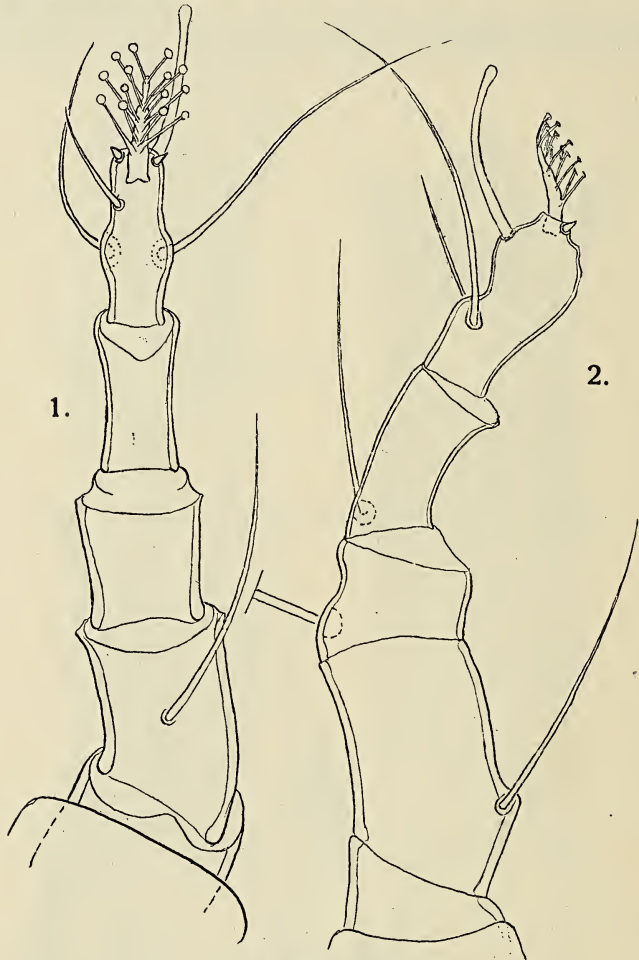

27 April 1926.

Eriophyes drabae (Nal. 1889) var. *camelinae*, naar 2 exemplaren uit een duizendtal, mij door Prof. Dr. A. NALEPA 8. I. 1926 toegezonden.

Fig. 1 en 2. ♀ dors. $\times 540$. — Fig. 2 ♀ partim vent. $\times 744$.

Ik ben der Redactie van de Entomologische Berichten zeer verplicht voor de publicatie mijner teekeningen in dat blad. Zij stellen voor: *Eriophyes oculatus* OUDMS. 1925 dorsaal, dito ventraal, dito distaal einde van den tarsus ventraal, en *Eriophyes drabae* var. *camelinae* NALEPA 1926 (in lit.) dorsaal, dito voorste gedeelte ventraal, dito pes I sinister ventraal en pes I dexter lat. ext.

27 April 1926.

Eriophyes drabae (Nal. 1889) var. *camelinae*, naar 2 exemplaren uit een duizendtal, mij door Prof. Dr. A. NALEPA 8. I. 1926 toegezonden.

Fig. 1. pes I. sin. vent. \times 2550.

Fig. 2. pes I. dext. lat. ext. \times 2550.

Arnhem.

A. C. OUDEMANS.